

באחד. אשרי מי שיזודע להכליל וליחס את כלם כאחד, לתקן הכל במקומם שצורך למعالה למعالה, ואו נשמר האדם בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ תוכסתפה)
פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) ועוז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגוו. ועוז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא. ועוז מלך - פקר שפטוק הקדוש ברוך הוא איןו אלא במשפט, שהרי במשפט עומדת הארץ, כמו שהוא אמר (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובמושם כך, ועוז מלך משפט אהב, ולא (טהוחה) נתקנת כנסת ישראל אלא במשפט, מושום שםשם נזונית, וכל הברכות שנוטلت, היא נוטלת ממשם, ולכן ועוז מלך משפט אהב - כל התשובה וכל האבה שללה בגנוג המשפט. אתה כוננת מישרים - סוד של שני הכהנים למטה, שהם מקון ויישוב העולם, והרי נתבאר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קיא) הלויה הלו עברי ה' הלו את שם שם ה'. בפסוק זה יש להתבונן בו. בין שאמר הלויה, או עלמה הלו עברי ה', ואמר כך הלו את שם ה'? אלא כך שינו, מי שמשבח את الآخر, ציריך לשבחו לפיו כבודו, ולפי כבודו כך ציריך שבחו. ושינויו, מי שמשבח את الآخر בשבח שאין בו - היה מגלה [גלו ומסבב] את גנותו, ורוצח לגלות אותו. ועל זה מי שיעשרה הפסדר על בן אדם, ציריך בפי כבודו ולא יותר, שמתוך שבחו בא לגנותו, ובכל שבח ציריך לפי כבודו.

אתר, מגו זהירין אלין מסתפלין נשמתהון דעתיקニア. איבון גוונין, סלקין ואתכלילין פרחא. ובאה איה מאן דידע לאבללא ולייחדא כלחו בחרדא, לאתקנא כלא באתר דאטטריך לעילא לעילא, וכדין אתנтир בר נש בהאי עולם, ובעלמא דאמוי. (ע"כ תוכסתפה):

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) רעוז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגוו. ועוז מלך משפט אהב, דא קדשא בריך הוא. ועוז מלך, תקפא דאטקיף קדשא בריך הוא, לאו איה אלא במשפט, דהא במשפט אתקאים ארעה. כמה דאת אה, (משל כי טט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובגין כך, ועוז מלך משפט אהב, ולא (אתקוף) אתתקנת כנסת ישראל אלא במשפט, בגין דמפני אונת, וכל בריכאן דעתלא, מפני נטלא. ובגין כך ועוז מלך משפט אהב, כל תאבו, וכל רחימיו דיליה לך ביל משפט. אתה כוננת מישרים, רוז דתרין כרובים למתפא, לאינו תקינה ויישובא דעלמא, וזה אתרם.

רבי (אתקוף) חזקיה פתח ואמר, (תהלים קלה) הלויה הלו עברי ה' הלו את שם ה', האי קרא אית לاستفלה ביה, בין דאמր הלויה, אמי הלו עברי ה', ולברת הלו את שם ה'. אלא וכי תגינן, מאן דמשבח (להרא) לאחרא, אטריך לשבחה לייה כפום יקירה, וכפום יקירה וכי אטריך שבחה, ותגינן מאן דמשבח לאחרא, בשבחה דלית ביה, הוא גלי (גולותא וסבב) גנותיה, וצבי לגלהה ליה. ועל דא, מאן דבעיד הטעדא על בר נש, אטריך כפום יקירה, ולא יתר. דמגו שבחה אתי לגנותיה, ובכלא שבחה אטריך כפום יקירה.